

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 118/16, Praha 1, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2026, č. j. 3 A 169/2025-47,

t a k t o :

- I. Žádost o prodloužení lhůty k předložení plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti stanovené usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2026, č. j. 5 As 62/2026-10, **se z a m í t á .**
- II. Kasační stížnost **se o d m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalobkyni **se v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 (třiceti) dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud ve shora uvedené věci obdržel dne 31. 3. 2026 kasační stížnost žalobkyně (stěžovatelky) proti v záhlaví označenému rozsudku Městského soudu v Praze. Tímto rozsudkem městský soud zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutím ze dne 3. 9. 2025, č. j. 10.04-000098/25-0002, ze dne 4. 9. 2025, č. j. 10.04-000099/25-0002, ze dne 4. 9. 2025, č. j. 10.04-000100/25-0002, ze dne 4. 9. 2025, č. j. 10.04-000101/25-0002, ze dne 5. 9. 2025, č. j. 10.04-000102/25-0002, a ze dne 5. 9. 2025, č. j. 10.04-000103/25-0002, kterými žalovaná rozhodla o stěžovatelčiných žádostech o určení advokáta podle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, v relevantním znění (dále jen „zákon o advokacii“), k zastoupení v řízení před Ústavním soudem o ústavních stížnostech stěžovatelky proti usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2025, č. j. 8 As 83/2025-31, ze dne 5. 6. 2025, č. j. 8 As 82/2025-31, ze dne 4. 6. 2025, č. j. 8 As 66/2025-33, a ze dne 5. 6. 2025, č. j. 21 As 72/2025-15, dále proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 6. 2025, č. j. 30 Cdo 1345/2025-13, a k zastoupení v řízení před Nejvyšším správním soudem o kasační stížnosti stěžovatelky proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2025,

č. j. 6 A 78/2024-46, tak, že se jí advokát k poskytnutí právní služby za úplatu neurčuje. Důvodem neurčení byla u všech výše uvedených žádostí skutečnost, že stěžovatelka v těchto žádostech neuvedla jména dvou oslovených advokátů, kteří jí odmítli poskytnout požadovanou právní službu. U žádostí o určení advokáta k poskytnutí právní služby v řízení o ústavních stížnostech proti usnesením Nejvyššího správního soudu pak dalším důvodem neurčení byla také skutečnost, že stěžovatelka tyto žádosti podala krátce před uplynutím lhůty pro podání ústavní stížnosti. Za takových okolností dle žalované nelze objektivně advokáta určit, a i kdyby byl určen, nebyl by schopen v tak krátké době poskytnout stěžovatelce požadovanou právní službu v odpovídající kvalitě.

[2] Jelikož stěžovatelka nebyla v nynějším řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem ani neprokázala, že má sama příslušné vysokoškolské právnické vzdělání, vyzval ji Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 8. 4. 2026, č. j. 5 As 62/2026-10, mj. k doložení splnění podmínky povinného zastoupení podle § 105 odst. 2 s. ř. s., k čemuž jí stanovil lhůtu 1 měsíce od doručení daného usnesení. Nejvyšší správní soud současně stěžovatelku poučil, že pokud výzvě nevyhoví, soud kasační stížnost odmítne.

[3] Uvedené usnesení bylo stěžovatelce doručeno dne 20. 4. 2026. Posledním dnem lhůty pro doložení povinného zastoupení tak byla středa dne 20. 5. 2026.

[4] Nejvyšší správní soud obdržel dne 20. 5. 2026 přípis stěžovatelky (podaný k poštovní přepravě dne 19. 5. 2026), v němž požádala o prodloužení lhůty k předložení plné moci udělené jí advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatelka uvedla, že požádala žalovanou o určení advokáta v této věci, což doložila kopií této žádosti a potvrzení o jejím podání k poštovní přepravě dne 14. 5. 2026.

[5] Podle § 40 odst. 5 věty třetí s. ř. s. může předseda senátu prodloužit lhůtu k provedení úkonu určenou soudem (za obdobných podmínek, za jakých se promíjí zmeškání lhůty, tj. z vážných omluvitelných důvodů).

[6] Stěžovatelka žádné skutečnosti, které by bylo možné považovat za vážné omluvitelné důvody ve smyslu § 40 odst. 5 s. ř. s., neuvedla. Usnesením, kterým byla k předložení plné moci vyzvána, jí byla stanovena lhůta jednoho měsíce, přičemž stěžovatelka požádala o její prodloužení den před uplynutím stanovené lhůty, tj. 19. 5. 2026. K tomu je nutné připočítat dobu uplynulou od doručení napadeného rozsudku městského soudu, jelikož již v něm byla stěžovatelka poučena o nutnosti zastoupení v řízení o kasační stížnosti (nehledě na její vlastní bohaté zkušenosti s agendou kasačních stížností, jak je zdejšímu soudu známo z úřední činnosti). Rozsudek městského soudu byl stěžovatelce doručen dne 19. 3. 2026. K tomu, aby si obstarala advokáta, který by byl ochoten její případ převzít, tak měla dostatečný časový prostor.

[7] Lze konstatovat, že období 2 měsíců (od doručení napadeného rozsudku městského soudu do odeslání žádosti o prodloužení lhůty k doložení podmínky povinného zastoupení) představuje dostatečný čas k tomu, aby se stěžovatelka pokusila advokáta si zajistit. Stěžovatelka soudu nesdělila, zda v tomto období vůbec oslovila nějaké advokáty. Netvrdila ani žádné mimořádné okolnosti, které by jí v hledání právního zastoupení bránily či jí tuto snahu neúměrně ztěžovaly, nad rámec obecného a ničím nedoloženého tvrzení, že ji advokáti odmítají zastupovat proti žalované jakožto profesní komoře, jejíž jsou členy.

pokračování

[8] Soud proto nepovažoval za nutné v této situaci vyčkat na rozhodnutí žalované o žádosti stěžovatelky ze dne 14. 5. 2026 o právní službu za úplatu pro fyzickou osobu dle § 18c zákona o advokacii (tedy o opětovné žádosti o určení advokáta). Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že žalovaná žádosti stěžovatelky uplatněné v rámci jiných řízení vedených u Nejvyššího správního soudu zpravidla zamítá a advokáta jí neurčuje (viz např. řízení vedená pod sp. zn. 6 As 33/2022, sp. zn. 10 As 135/2022 nebo sp. zn. 2 As 155/2023).

[9] Nelze také přehlédnout, že Nejvyšší správní soud již např. ve svém usnesení ze dne 30. 11. 2022, č. j. 3 As 260/2022-32, týkajícím se obdobné kasační stížnosti stěžovatelky proti jinému rozsudku městského soudu ve věci určení advokáta k poskytnutí právní služby podle § 18c zákona o advokacii, v tehdejší znění, stěžovatelce, uvedl: *„Vyčkávat za těchto okolností dalšího rozhodnutí České advokátní komory by se dříve či později mohlo proměnit v nekonečný řetězec zacyklených soudních sporů, kdy se předmětem řízení stává určení advokáta v rámci přezkumu rozhodnutí o určení advokáta v rámci přezkumu rozhodnutí o určení advokáta.“*

[10] Uvedená úvaha Nejvyššího správního soudu je přitom relevantní i v projednávané věci, neboť předmětem přezkumu městského soudu byla rozhodnutí, kterými žalovaná neurčila stěžovatelce advokáta k poskytnutí právní služby podle § 18c zákona o advokacii pro účely podání ústavních stížností proti rozsudkům Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2025, č. j. 8 As 83/2025-31, ze dne 5. 6. 2025, č. j. 8 As 82/2025-31, ze dne 4. 6. 2025, č. j. 8 As 66/2025-33, a ze dne 5. 6. 2025, č. j. 21 As 72/2025-15, dále proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 6. 2025, č. j. 30 Cdo 1345/2025-13, a pro účely podání kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2025, č. j. 6 A 78/2024-46. Pokud by Nejvyšší správní soud žádosti stěžovatelky vyhověl, pouze by tím zvětšoval prostor pro zacyklení navázaných soudních sporů s obdobným předmětem bez reálného hmotněprávního nároku (srov. již zmíněné usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 3 As 260/2022-32, či usnesení ze dne 21. 3. 2024, č. j. 5 As 35/2024-18, ze dne 11. 7. 2024, č. j. 5 As 127/2024-18, ze dne 19. 3. 2025, č. j. 1 As 317/2024-50, ze dne 2. 4. 2025, č. j. 22 As 5/2025-38, ze dne 4. 4. 2025, č. j. 10 As 10/2025-52, ze dne 4. 5. 2025, č. j. 8 As 83/2025-31, či ze dne 27. 6. 2025, č. j. 5 As 88/2025-17).

[11] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud žádost stěžovatelky o prodloužení lhůty pro doložení povinného zastoupení zamítl (výrok I.).

[12] Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

[13] Jelikož nedošlo ani přes výzvu soudu k odstranění uvedeného nedostatku podmínky řízení dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a pro tento nedostatek nelze v řízení o kasační stížnosti pokračovat, rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 105 odst. 2 a § 120 s. ř. s. o odmítnutí kasační stížnosti (výrok II.).

[14] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta (výrok III.).

[15] Stěžovatelka v řízení zaplatila soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Vzhledem k odmítnutí kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v účinném znění, o vrácení částky 5 000 Kč, a to ve lhůtě stanovené v § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích (výrok IV.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 28. května 2026

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu